

Arrest

nr. 164 150 van 15 maart 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 14 maart 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 9 maart 2016 (*13septies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DE RUYCK, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster heeft de Nigeriaanse nationaliteit. Ze heeft twee kinderen met een man van Liberiaanse nationaliteit. Op 24 februari 2016 schorst de Raad bij arrestnrs 162 699 en 162 711 de tenuitvoerlegging van respectievelijk de beslissing van de verwerende partij van 29 september 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf- die op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend op 14 augustus 2015 ten behoeve van verzoekster, haar partner en hun kinderen- ontvankelijk, doch

ongegrond werd verklaard en van de beslissing van de verwerende partij van 16 februari 2016 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering, getroffen ten aanzien van verzoeksters partner.

1.2. In het arrest nr. 162 711 van de Raad kan onder meer het volgende gelezen worden:

“Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij, samen met haar Nigeriaanse partner, twee kinderen heeft en dat het gezin steeds samen heeft gewoond.

Uit bestreden beslissing blijkt dat het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, niet wordt betwist.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.(...).

In casu wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“de partner, kinderen van betrokkene verblijven in België. Echter de verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar eventueel een louter tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Immers zijn kinderen en partner kunnen zich begeven naar Liberia. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Liberia geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet waarop de verwerende partij zich baseert om te stellen dat de partner van de verzoekende partij en de kinderen haar kunnen volgen naar Liberia. Vooreerst blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de partner van de verzoekende partij de Nigeriaanse nationaliteit heeft. Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat de kinderen eveneens de Nigeriaanse nationaliteit hebben. Dit laatste wordt door de verzoekende partij betwist, doch de Raad kan in deze stand van het geding enkel vaststellen dat de verzoekende partij geen stukken bijbrengt waaruit zou blijken dat de kinderen een andere nationaliteit hebben.

Zoals de verzoekende partij terecht voorhoudt in haar verzoekschrift heeft zij meermaals gewezen op het probleem van de verschillende nationaliteit maar ook op het verschil in religie. Zo blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij reeds op 28 mei 2013 dat zij en haar partner noch naar Liberia noch naar Nigeria kunnen. Behalve de gemengde nationaliteit haalt zij aan dat er een religieus probleem is bij terugkeer. Zij is moslim en haar partner christen. Op 3 juni 2013 zet zij ook uiteen dat een terugkeer naar Nigeria uitgesloten is daar zij en haar partner problemen heeft met mensensmokkelaars. In haar asielaanvraag van 25 september 2014 wijst zij ook op het probleem van het ebola-virus waarbij zij ook stelt dat niet van haar verwacht kan worden dat zij haar vrouw en kinderen naar een land brengt waar zo'n groot gezondheidsrisico heerst (“ze zouden naast andere problemen, hun gezondheid en leven riskeren omwille van deze ziekte”). Dit laatste herhaalt hij ook naar aanleiding van de betekening van een bevel om het grondgebied te verlaten op 17 oktober 2014. Hij stelt dat hij niet kan terugkeren omdat zijn partner ernstige problemen zou hebben in Nigeria en dat zolang deze problemen niet opgelost zijn de kinderen hier het slachtoffer van zullen zijn. Hij haalt eveneens aan dat hij niet terug kan naar Liberia omwille van het Ebola-virus. Ook op 10 december 2014 herhaalde de verzoekende partij haar problemen naar aanleiding van een nieuwe asielaanvraag. Zo verklaarde zij “Dit is mijn echte verhaal. Ik probeer niet iets op te stellen dat past binnen de Conventie van Genève. Ik ben in België met mijn kinderen en partner. De situatie is heel complex voor mij. Ik kan niet teruggaan naar Liberia. Mijn partner en ik zijn niet getrouwd. Dit is nog een complicatie. Zij is christen, ik ben moslim. Haar cultuur en traditie is verschillend van de mijne. Het is onmogelijk om haar mee te nemen naar mijn land en ik kan ook niet naar Nigeria. Ze heeft daar ook problemen gekend. We hebben elkaar ontmoet in Turkije. De kinderen worden beschouwd als bastaarden, mijn partner haar familie zal ze niet aanvaarden. We kunnen ons familieleven niet beleven in Liberia en ook niet in Nigeria.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt aldus dat de verzoekende partij meermaals hinderpalen heeft aangevoerd voor het niet kunnen verderzetten van het familieleven in Liberia (en ook in Nigeria).

Nergens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verwerende partij deze elementen in haar afweging heeft meegenomen. Ten deze kan ze niet dienstig verwijzen naar de beslissingen genomen naar aanleiding van de asielaanvragen van de verzoekende partij daar deze enkel het asiel beoordelen. Zo werd wat betreft de verwijzing naar het risico op besmetting met het ebola-virus enkel geoordeeld dat dit buiten het wettelijk kader viel van de subsidiaire beschermingsstatus en dat wat betreft het argument dat de partner en kinderen niet naar Liberia kunnen dat zij niet gedwongen worden om haar naar Liberia te volgen, dat zij naar Nigeria kunnen.

In deze stand van het geding is de Raad van oordeel dat de verwerende partij geen grondige belangenafweging heeft doorgevoerd.

De Raad acht een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM prima facie aannemelijk”.

1.3. Op 29 februari 2016 wordt de hierboven vermelde beslissing van 29 september 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf- die op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend ten behoeve van verzoekster, haar partner en hun kinderen- ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard, ingetrokken. Deze beslissing wordt betekend op 3 maart 2016

1.4. Op 1 maart 2016 treft de verwerende partij een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf- die op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op 14 augustus 2015 werd ingediend ten behoeve van verzoekster, haar partner en hun kinderen- ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing wordt betekend op 3 maart 2016.

1.5. Op 2 maart 2016 treft de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens ten aanzien van verzoekster. Deze beslissing wordt betekend op 3 maart 2016. De verwerende partij plant een repatriëring van verzoekster en haar kinderen naar Nigeria op 9 maart 2016 om 21u 30, zonder haar Liberiaanse partner. Tegen deze beslissing wordt een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend en de repatriëring wordt afgelast.

1.6. Uit het administratief dossier dat overhandigd wordt aan de Raad op 10 maart 2016 blijkt dat de verwerende partij op 9 maart 2016 ten aanzien van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (*bijlage 13 septies*) treft. Deze beslissing wordt op 9 maart 2016 om 21 u30 betekend. De Raad concludeert prima facie dat de verwerende partij door het treffen van de in punt 1.6.bedoelde beslissing, de beslissing van 1 maart 2016 impliciet heeft ingetrokken.

1.7. Het bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 9 maart 2016 is de thans bestreden beslissing. De beslissing luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan mevrouw die verklaart te heten:

naam: A.

voornaam: T.

geboortedatum: 10.05.1993

geboorteplaats: Edo State

nationaliteit: Nigeria

En haar 2 kinderen : A. C. (19.10.2011)

A. V. K. (08.05.2013)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

x 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Artikel 27 :

x Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang

naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.
x Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

x artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Op 25.06.2013 werd aan betrokkene in uitvoering van artikel 74/11, §1; tweede lid, van de wet van 15 december 1980 een

inreisverbod van drie jaar betekend. Zij heeft geen gevolg aangegeven.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen die haar betekend werden of aangetekend werden vertuurd op 24.04.2012 (bijlage 13qq van 19.04.2012), op 25.09.2012 (bijlage 13qq van 20.09.2012), op 16.10.2012 (bijlage 13quater van 16.10.2012), op 25.06.2013 (bijlage 13 septies van 25.06.2013) verlengd tot 20.09.2013, op 19.03.2014 (bijlage 13 qq van 18.03.2014), op 17.10.2015 (bijlage 13 qq van 17.10.2015) meermaals verlengd tot 02.01.2015 en op 06.03.2015 (bijlage 13 qq van 05.03.2015) verlengd tot 19.06.2015.

De partner van betrokkene verblijft in België. Echter, de verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Immers haar partner kan zich begeven naar Nigeria. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Nigeria geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft een asielaanvraag op 27.07.2011 ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 28.03.2012.

Betrokkene ontving vervolgens op 24.04.2012 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 19.04.2012) geldig 30 dagen. Na een schorsend beroep werd betrokkenes asielaanvraag definitief afgesloten met 2 een negatieve beslissing door de RVV op 11.09.2012. Betrokkene ontving vervolgens op 25.09.2012 per aangetekend schrijven opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 20.08.2012) geldig 30 dagen.

Betrokkene heeft een tweede asielaanvraag ingediend op 16.10.2012. Deze aanvraag werd niet in overweging genomen op 16.10.2012. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten (13quater) geldig 9 dagen werd op dezelfde dag aan betrokkene betekend.

Op 10.01.2014 diende betrokkene een derde asielaanvraag in. Het CGVS weigerde betrokkene de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus op 28.02.2014. Vervolgens ontving betrokkene op 19.03.2014 een bevel om het grondgebied te verlaten (Bijlage 13qq van 18.03.2014) geldig 30 dagen. Op 18.08.2014 sloot de RVV deze derde asielprocedure negatief af.

Op 01.09.2014 diende betrokkene voor de vierde maal een asielaanvraag in. Op 09.10.2014 besloot het CGVS deze meervoudige asielaanvraag niet in overweging te nemen. Aan betrokkene werd op 17.10.2014 een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 15 dagen (bijlage 13qq van 17.10.2014) betekend. Ook deze vierde asielaanvraag werd op 21.11.2014 definitief negatief afgesloten door de RVV. Betrokkene bevel om het grondbied te verlaten werd meermaals verlengd tot 02.01.2015.

Betrokken diende op 13.02.2015 een vijfde asielaanvraag in. Ook deze vijfde aanvraag werd door het CGVS niet in overweging genomen. Op 06.03.2015 werd aan betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 15 dagen (bijlage 13qq van 05.03.2015) aangetekend verstuurd. Op 02.06.2015

oordeelde de RVV over deze schorsende vijfde asielaanvraag negatief. Het bevel om het grondgebied te verlaten van 05.03.2015 werd verlengd tot 19.06.2015.

Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft tevens op 19.06.2013 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 24.06.2013. Deze beslissing is op 24.06.2013 aan betrokkene betekend. Op 25.06.2013 werd aan betrokkene een bevel om het grondgebied met een inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies van 25.06.2013) betekend. Betrokkenes bevel om het grondgebied te verlaten werd verlengd tot 20.09.2013.

Betrokkene heeft op 14.08.2015 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980.

Deze werd ongegrond verklaard op 01.03.2016. Deze beslissing is op 03.03.2016 aan betrokkene betekend. Uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar betrokkenes medische toestand alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in haar land van oorsprong, is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verwijst naar de scholing van haar minderjarige kinderen, echter het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het feit dat betrokkenes kinderen hier naar school gaan (kleuterschool), kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonbaar dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden.

Bovendien behoeven de kinderen van betrokkene geen school of speciale infrastructuur die niet beschikbaar zou zijn in het land van herkomst. Evenmin mag uit het oog worden verloren dat haar kinderen zich, gelet op de jonge leeftijd nog gemakkelijk kunnen aanpassen aan een andere leef/schoolomgeving. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.). Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Betrokkenes partner heeft tijdens zijn verblijf in België niet nagelaten om inbreuken te plegen op de openbare orde. Op 14.11.2013 sloeg en bedreigde betrokkenes partner de Fittcoach van de Fittwoning van Sint-Gillis-Waas en vernielde hij de Fittwoning te Sint-Gillis-Waas, de woning waarin betrokkene met haar gezin verbleven: PV: DE.43.L3.005004/2013 wegens opzettelijke slagen en/of verwondingen en PV: DE.50.005011/2013 wegens opzettelijke vernielingen. Op 30.11.2014 maakte betrokkens partner zich opnieuw schuldig aan opzettelijke vernielingen in het opvangcentrum van Poelkapelle waar hij aan een voertuig en het gebouw vernielingen aanbracht PV: IE.50.L1.018933/2014. Ook tijdens het verblijf van betrokkene en haar gezin in het opvangcentrum van Joidogne maakte haar partner zich schuldig aan het vernielen van een wagen, bedreigde hij en was agressief tegenover de directeur van het opvangcentrum PV: NI.45.L1.003418/2015 en PV: NI.42.L1.003411/2015 wegens bedreiging met bevel of voorwaarden.

Op 11.06.2015 werd betrokkenes partner door de 100 overgebracht van het opvangcentrum te Joidogne naar het psychiatrisch ziekenhuis te Tienen nadat hij dreigde zijn partner, zijn kinderen en zichzelf te doden. Betrokkene werd vervolgens op 24.06.2015 overgebracht naar de gesloten afdeling Sint-Agnes te Leuven, campus Kortenberg.

Het feit dat betrokkene en haar kinderen gescheiden wordt van haar partner/ hun vader kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkenes partner inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM. blijkt dat het recht op

eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Het betreffen meerderen en herhaalde openbare orde feiten. De bovenstaande opgesomde PV's blijkt dat het om hoogst laakbare feiten gaat en dat daarom het superieure belang van de staat primeert op dat van betrokkene en zijn familiale belangen.

Bovendien toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst Nigeria of in Liberia het land van herkomst van haar partner. Zowel betrokkene als haar partner wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op hun illegale verblijfssituatie in België. Verder tonen betrokkene en haar partner niet aan dat ze enige stappen hebben ondernomen om een gezinsleven samen met hun kinderen of in Nigeria of in Liberia tot stand te brengen. Het staat betrokkene's partner vrij om een verblijfsstatuut aan te vragen en zijn partner en kinderen vrijwillig te vervoegen.

Betrokkene werd door de gemeente Alken, als ook meermaals door de terugkeerconsulenten van DVZ geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

De partner van betrokkene verblijft in België. Echter, de verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Immers haar partner kan zich begeven naar Nigeria. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Nigeria geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft een asielaanvraag op 27.07.2011 ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 28.03.2012.

Betrokkene ontving vervolgens op 24.04.2012 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 19.04.2012) geldig 30 dagen. Na een schorsend beroep werd betrokkene's asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 11.09.2012. Betrokkene ontving vervolgens op 25.09.2012 per aangetekend schrijven opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 20.08.2012) geldig 30 dagen.

Betrokkene heeft een tweede asielaanvraag ingediend op 16.10.2012. Deze aanvraag werd niet in overweging genomen op 16.10.2012. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten (13quater) geldig 9 dagen werd op dezelfde dag aan betrokkene betekend.

Op 10.01.2014 diende betrokkene een derde asielaanvraag in. Het CGVS weigerde betrokkene de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus op 28.02.2014. Vervolgens ontving betrokkene op 19.03.2014 een bevel om het grondgebied te verlaten (Bijlage 13qq van 18.03.2014) geldig 30 dagen. Op 18.08.2014 sloot de RVV deze derde asielprocedure negatief af.

Op 01.09.2014 diende betrokkene voor de vierde maal een asielaanvraag in. Op 09.10.2014 besloot het CGVS deze meervoudige asielaanvraag niet in overweging te nemen. Aan betrokkene werd op 17.10.2014 een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 15 dagen (bijlage 13qq van 17.10.2014) betekend. Ook deze vierde asielaanvraag werd op 21.11.2014 definitief negatief afgesloten door de RVV. Betrokkene bevel om het grondgebied te verlaten werd meermaals verlengd tot 02.01.2015.

Betrokkene diende op 13.02.2015 een vijfde asielaanvraag in. Ook deze vijfde aanvraag werd door het CGVS niet in overweging genomen. Op 06.03.2015 werd aan betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 15 dagen (bijlage 13qq van 05.03.2015) aangetekend verstuurd. Op 02.06.2015 oordeelde de RVV over deze schorsende vijfde asielaanvraag negatief. Het bevel om het grondgebied te verlaten van 05.03.2015 werd verlengd tot 19.06.2015.

Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds

de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft tevens op 19.06.2013 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 24.06.2013. Deze beslissing is op 24.06.2013 aan betrokkene betekend. Op 25.06.2013 werd aan betrokkene een bevel om het grondgebied met een inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies van 25.06.2013) betekend. Betrokkenes bevel om het grondgebied te verlaten werd verlengd tot 20.09.2013.

Betrokkene heeft op 14.08.2015 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980.

Deze werd ongegrond verklaard op 01.03.2016. Deze beslissing is op 03.03.2016 aan betrokkene betekend. Uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar betrokkenes medische toestand alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in haar land van oorsprong, is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verwijst naar de scholing van haar minderjarige kinderen, echter het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het feit dat betrokkenes kinderen hier naar school gaan (kleuterschool), kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden.

Bovendien behoeven de kinderen van betrokkene geen school of speciale infrastructuur die niet beschikbaar zou zijn in het land van herkomst. Evenmin mag uit het oog worden verloren dat haar kinderen zich, gelet op de jonge leeftijd nog gemakkelijk kunnen aanpassen aan een andere leef/schoolomgeving. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.). Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Betrokkenes partner heeft tijdens zijn verblijf in België niet nagelaten om inbreuken te plegen op de openbare orde. Op 14.11.2013 sloeg en bedreigde betrokkenes partner de Fittcoach van de Fittwoning van Sint-Gillis-Waas en vernielde hij de Fittwoning te Sint-Gillis-Waas, de woning waarin betrokkene met haar gezin verbleven: PV: DE.43.L3.005004/2013 wegens opzettelijke slagen en/of verwondingen en PV: DE.50.005011/2013 wegens opzettelijke vernielingen. Op 30.11.2014 maakte betrokkens partner zich opnieuw schuldig aan opzettelijke vernielingen in het opvangcentrum van Poelkapelle waar hij aan een voertuig en het gebouw vernielingen aanbracht PV: IE.50.L1.018933/2014. Ook tijdens het verblijf van betrokkene en haar gezin in het opvangcentrum van Joidogne maakte haar partner zich schuldig aan het vernielen van een wagen, bedreigde hij en was agressief tegenover de directeur van het opvangcentrum PV: NI.45.L1.003418/2015 en PV: NI.42.L1.003411/2015 wegens bedreiging met bevel of voorwaarden.

Op 11.06.2015 werd betrokkenes partner door de 100 overgebracht van het opvangcentrum te Joidogne naar het psychiatrisch ziekenhuis te Tienen nadat hij dreigde zijn partner, zijn kinderen en zichzelf te doden. Betrokkene werd vervolgens op 24.06.2015 overgebracht naar de gesloten afdeling Sint-Agnes te Leuven, campus Kortenberg.

Het feit dat betrokkene en haar kinderen gescheiden wordt van haar partner/ hun vader kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkenes partner inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art.8 van het EVRM. blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Het betreffen meerderen en herhaalde openbare orde feiten. De bovenstaande opgesomde PV's blijkt dat het om hoogst laakbare feiten gaat en dat daarom het superieure belang van de staat primeert op dat van betrokkene en zijn familiale belangen.

Bovendien toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst Nigeria of in Liberia het

land van herkomst van haar partner. Zowel betrokkene als haar partner wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op hun illegale verblijfssituatie in België. Verder tonen betrokkene en haar partner niet aan dat ze enige stappen hebben ondernomen om een gezinsleven samen met hun kinderen of in Nigeria of in Liberia tot stand te brengen. Het staat betrokkenes partner vrij om een verblijfsstatuut aan te vragen en zijn partner en kinderen vrijwillig te vervoegen.

Betrokkene werd door de gemeente Alken, als ook meermaals door de terugkeerconsulenten van DVZ geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

De partner van betrokkene verblijft in België. Echter, de verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Immers haar partner kan zich begeven naar Nigeria. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Nigeria geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen/haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken."

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen".

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, §4, tweede lid, bedoelde vordering.

Zij werd ingediend de vijfde dag na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig

beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

De exceptie van de verwerende partij

Vooreerst wijst de Raad erop dat geen bevel om het grondgebied te verlaten mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Hoewel de gemachtigde in bepaalde gevallen is gebonden op basis van artikel 7 van de vreemdelingenwet om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, mag dit niet worden begrepen als een verplichting die op automatische wijze en in alle omstandigheden geldt (RvV 19 december 2013, AV, nr. 116.003). Een dergelijke verplichting geldt uiteraard niet indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending met zich mee zou brengen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM (Doc. Parl., 53, 1825/001, p. 17). Het onregelmatig karakter van het verblijf voldoet op zich niet om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, te rechtvaardigen zonder dat andere elementen, met name elementen verbonden met fundamentele rechten verbonden aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM zoals weerspiegeld in de artikelen 74/13 en 74/17 van de vreemdelingenwet, evenzeer in rekening worden genomen. De gemachtigde is in deze materie dus, in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, niet verstoken van enige appreciatiebevoegdheid. De exceptie van onontvankelijkheid, opgeworpen door de verwerende partij, wordt dan om deze redenen dan ook verworpen.

3.3.2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, de schending van artikel 74/13, en de schending van de materiële motiveringsverplichting.

Verzoekster stelt dat de negatieve medische regularisatieaanvraag met betrekking tot haar echtgenoot werd ingetrokken op 29 februari 2016 zodat zij in het bezit moesten gesteld worden van een immatriculatieattest. Verzoekster vervolgt dat dit niet gebeurd is maar dit wel tot gevolg heeft dat de vorige bevelen uit het rechtsverkeer zijn verdwenen en de verwerende partij niet kon verwijzen naar deze bevelen in de bestreden beslissing. Verzoekster verwijst nog naar haar beroep tegen de medische regularisatie en de beslissing die daarna werd ingetrokken. Zij wijst tevens naar een apart verzoekschrift om bij wege van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing te vragen van de nieuwe ongegrondheidsbeslissing van de medische regularisatie van verwerende partij van 1 maart. Verzoekster wijst op de medische toestand van haar partner zoals ook uiteengezet in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Ze stipt aan dat hij lijdt aan een uiterst zware depressie met een zeer hoge kans op suicidaliteit, waarbij de haar aanwezigheid en hun twee kinderen cruciaal is. Ze verklaart dat haar partner de Liberiaanse nationaliteit heeft en moslim is, terwijl zij de Nigeriaanse nationaliteit heeft en christen is. De kinderen die in België geboren werden, werden geregistreerd als zijnde Nigeriaans, doch volgens de verzoekende partij is de nationaliteit onbepaald. Volgens verzoekster kunnen de feiten zoals opgesomd in het bestreden bevel haar partner niet toegeschreven worden aangezien hij psychisch ziek is en hij niet toerekeningsvatbaar is voor de gepleegde feiten. Verzoekster stelt dat zij herhaaldelijk hebben aangegeven dat zij hun gezinsleven niet kunnen verder zetten in Liberia noch in Nigeria, wat niet werd onderzocht. Thans stelt verwerende partij dat er geen belemmering is voor verzoekster haar partner om zich naar Nigeria te

begeven. Volgens verzoekster gaat dit niet zomaar aangezien haar partner nauw dient opgevolgd te worden en nood heeft aan mantelzorg. Tot slot stelt verzoekster dat de vreemdelingenwet expliciet stipuleert dat rekening dient gehouden te worden met het hoger belang van het kind.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande en anderzijds RvV 184 623 - Pagina 5

het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij, samen met haar Liberiaanse partner, twee kinderen heeft en dat het gezin steeds samen heeft gewoond.

Uit bestreden beslissing blijkt dat het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, niet wordt betwist.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het de situatie van een eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

Hoewel artikel 8 EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggen individueel geval. In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

In casu wordt dienaangaande in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“De partner van betrokkene verblijft in België. Echter, de verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Immers haar partner kan zich begeven naar Nigeria. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Nigeria geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.(...)”

In voornoemd arrest nr.162 711 van 24 februari 2016 stelt de Raad het volgende:

“Zoals de verzoekende partij terecht voorhoudt in haar verzoekschrift heeft zij meermaals gewezen op het probleem van de verschillende nationaliteit maar ook op het verschil in religie. Zo blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij reeds op 28 mei 2013 dat zij en haar partner noch naar Liberia noch naar Nigeria kunnen. Behalve de gemengde nationaliteit haalt zij aan dat er een religieus probleem is bij terugkeer. Zij is moslim en haar partner christen. Op 3 juni 2013 zet zij ook uiteen dat een terugkeer naar Nigeria uitgesloten is daar zij en haar partner problemen heeft met mensensmokkelaars. In haar asielaanvraag van 25 september 2014 wijst zij ook op het probleem van het ebola-virus waarbij zij ook stelt dat niet van haar verwacht kan worden dat zij haar vrouw en kinderen naar een land brengt waar zo'n groot gezondheidsrisico heerst (“ze zouden naast andere problemen, hun gezondheid en leven riskeren omwille van deze ziekte”). Dit laatste herhaalt hij ook naar aanleiding van de betekening van en bevel om het grondgebied te verlaten op 17 oktober 2014. Hij stelt dat hij niet kan terugkeren omdat zijn partner ernstige problemen zou hebben in Nigeria en dat zolang deze problemen niet opgelost zijn de kinderen hier het slachtoffer van zullen zijn. Hij haalt eveneens aan dat hij niet terug kan naar Liberia omwille van het Ebola-virus. Ook op 10 december 2014 herhaalde de verzoekende partij haar problemen naar aanleiding van een nieuwe asielaanvraag. Zo verklaarde zij “Dit is mijn echte verhaal. Ik probeer niet iets op te stellen dat past binnen de Conventie van Genève. Ik ben in België met mijn kinderen en partner. De situatie is heel complex voor mij. Ik kan niet teruggaan naar Liberia. Mijn partner en ik zijn niet getrouwd. Dit is nog een complicatie. Zij is christen, ik ben moslim. Haar cultuur en traditie is verschillend van de mijne. Het is onmogelijk om haar mee te nemen naar mijn land en ik kan ook niet naar Nigeria. Ze heeft daar ook problemen gekend. We hebben elkaar ontmoet in Turkije. De kinderen worden beschouwd als bastaarden, mijn partner haar familie zal ze niet aanvaarden. We kunnen ons familieleven niet beleven in Liberia en ook niet in Nigeria.” Uit de stukken van het administratief dossier blijkt aldus dat de verzoekende partij meermaals hinderpalen heeft aangevoerd voor het niet kunnen verderzetten van het familieleven in Liberia (en ook in Nigeria).”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt aldus dat de verzoekende partij meermaals hinderpalen heeft aangevoerd voor het niet kunnen verderzetten van het familieleven in Nigeria (en ook in Liberia), zoals reeds werd gesteld in voormeld arrest.

Nog altijd kan uit de stukken van het administratief dossier dat de verwerende partij heeft neergelegd niet worden vastgesteld dat zij deze elementen in haar afweging heeft meegenomen. De Raad herhaalt dat ze niet dienstig kan verwijzen naar de beslissingen genomen naar aanleiding van de asielaanvragen van de verzoekende partij. De asielaanvragen worden individueel behandeld ten aanzien van het land van herkomst en nergens wordt uitspraak gedaan over het verderzetten van het familieleven in Liberia en/of Nigeria. Voorts werd wat betreft de verwijzing naar het risico op besmetting met het ebola-virus enkel geoordeeld dat dit buiten het wettelijk kader viel van de subsidiaire beschermingsstatus.

In deze stand van het geding is de Raad van oordeel dat de verwerende partij geen grondige belangenafweging heeft doorgevoerd.

De Raad acht een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM *prima facie* aannemelijk.

De grief is ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan/niet voldaan.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.(artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In haar verzoekschrift geeft de verzoekende partij als moeilijk te herstellen ernstig nadeel onder meer aan dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een schending van artikel 8 van het EVRM tot gevolg zal hebben. De bestreden beslissing heeft tot gevolg dat zij zal worden teruggeleid naar Nigeria hetgeen de scheiding met haar partner tot gevolg heeft. Ze betwist dat er sprake zal zijn van een tijdelijke scheiding.

De verzoekende partij kan gelet op de bespreking van het middel *in casu* te worden gevolgd. Uit de bespreking van de onderdelen van het middel is gebleken dat niet zonder meer kan aangenomen worden dat haar gezin haar kan achterna reizen naar Liberia. Een grondige belangenafweging ontbreekt. *In casu* acht de Raad dat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan worden aangenomen.

Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is aangetoond.

Aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing is voldaan.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve vereenvoudiging van 9 maart 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (*13 septies*) wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

Kamervoorzitter,

mevr. F. BROUCKE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

M.-C. GOETHALS